

Arrest

nr. 194 680 van 8 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die beiden verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juni 2009 en op 14 december 2009 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 april 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij deze aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond worden verklaard.

1.3. Op 10 januari 2012 trekt de gemachtigde de onder punt 1.2. vermelde beslissing van 22 april 2011 in.

1.4. Op 10 januari 2012 neemt de gemachtigde tevens een nieuwe beslissing waarbij de onder punt 1.1. vermelde aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wederom ontvankelijk, doch ongegrond worden verklaard. Het beroep, dat tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), werd verworpen bij het arrest nr. 87 460 van 12 september 2012.

1.5. Op 6 juli 2015 dienen de verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 26 november 2015 beslist de gemachtigde dat de onder punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk is.

1.7. Op 25 januari 2016 dienen de verzoekers nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 26 januari 2016 trekt de gemachtigde de onder 1.6. vermelde onontvankelijkheidsbeslissing in. Uit de voorliggende gegevens blijkt niet dat omtrent de in punt 1.5. vermelde aanvraag een nieuwe beslissing werd genomen.

1.9. Op 9 december 2016 beslist de gemachtigde om de aanvraag, vermeld onder punt 1.7., onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 23 januari 2017 en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.01.2016 werd ingediend door:

B., I.

nationaliteit: Marokko

geboren te TANGER op (...)1972

H. C.

nationaliteit: Marokko

geboren te TANGER MAROC op (...)1982

adres: (...)

en als wettelijke vertegenwoordigers van B. A., geboren te Tanger op 20.07.2005 en B. I., geboren te Antwerpen op 16.10.2013.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009

betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Betrokkenen verwijzen specifiek naar artikel 6.4 van de Richtlijn 200/115/EG. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdelingen zich zouden moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat ze zich in een schrijnende situatie bevinden, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 1993 in België zou verblijven, hij van 20.09.1999 tot en met 10.08.2004 op legale wijze in België verblijft. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene op 20.09.1999 in het bezit werd gesteld van verblijfskaart voor een burger van de Unie op basis van een vervalste Franse identiteitskaart die bij een terugreis naar Marokko op 10.08.2004 door de Federale Politie op de luchthaven van Zaventem werd ingetrokken en dat hij vervolgens na de weigering van een terugkeervisum door de Belgische diplomatieke vertegenwoordiger te Casablanca, Marokko, op illegale wijze België weer is binnengereisd. Betrokkene is dus zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin hij zich bevindt. Bovendien werd hem op 08.03.2012 en 15.12.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “ Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Betrokkenen halen verder artikel 24 aan van het Kinderrechtenverdrag. Gezien aan zowel betrokkenen als aan de kinderen gevraagd worden hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen, kan gesteld worden dat dit artikel niet geschonden wordt. Betrokkenen tonen in ieder geval niet aan dat deze artikels bij een terugkeer naar Marokko van zowel hen als van hun kinderen, geschonden zouden worden. Het is aan betrokkenen om deze beweringen te staven met bewijsstukken. De loutere vermelding dat artikel 24 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind geschonden zouden worden bij een terugkeer, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kind B. A. hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen verklaren dat zij geen enkele bindingen meer zou hebben met hun land van herkomst. Ze leggen hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie.

De overige aangehaalde elementen (de heer B. I. door zijn jarenlang verblijf in België geïntegreerd zou zijn, ze in een rap tempo de taal en cultuur eigen hebben gemaakt, - legt verklaringen voor van open school volwassenen, hij werkbereid zou zijn, legt een arbeidscontract voor van 20.11.2013, het kind hier school loopt, legt verklaring voor Mevrouw R. + schoolresultaten) verantwoord worden niet dat de aanvraag om

machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden, voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van de artikelen 3, 24, en 28 van het Kinderrechtenverdrag.

In een eerste middelenonderdeel betogen de verzoekers als volgt:

“(…) III. In Rechte

ENIG MIDDEL : Schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 3,24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag onontvankelijk.

Verzoekers hadden in de aanvraag gesteld:

'In verband met verzoeker heeft de Minister reeds de ontvankelijkheid aanvaard namelijk met de beslissingen over de vroegere aanvragen op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet, beslissing van 10.1.2012. Het kan thans niet ernstig gesteld worden dat waar de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker aanvaard werd in 2012 deze thans, nu verzoeker en zijn gezin nog langer verwijderd is van zijn land van herkomst waar de aanvraag zou dienen te geschieden in geval van onontvankelijkheid, niet zou aanvaard worden.'

De bestreden beslissing antwoordt niet op dit argument.

De bestreden beslissing motiveert nergens waarom er nu wel een onontvankelijke beslissing moet genomen worden in tegenstelling tot de ontvankelijkheidsbeslissing van 2012.

Zowel artikel 9bis vreemdelingenwet als de motiveringsplicht zijn geschonden.”

3.2. De verweerder repliceert omtrent het gehele middel als volgt in de nota met opmerkingen:

“Verzoekers stellen een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële

motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag.

Zij betogen dat de bestreden beslissing niet antwoordt het door hen aangehaalde argument dat eerdere aanvragen reeds ontvankelijk werden verklaard. In de beslissing zou gemotiveerd zijn dat het bestaan van de richtlijn 2008/115/EG op zich niet kan worden beschouwd als buitengewone omstandigheid. Zij stellen dat artikel 6.4 van de Richtlijn precies handelt over illegaal op het grondgebied verblijvende personen en dat de motivering in de beslissing dit artikel uitholt. De instructie Turtelboom zou genegeerd zijn. Er zou geen verantwoording zijn gegeven waarom integratie niet kan worden beschouwd als buitengewone omstandigheid. Het zou ook de verantwoordelijkheid zijn van de Staat om de bevelen te doen uitvoeren. Zij wijzen erop dat verzoeker ruim 11 jaar getolereerd werd in de samenleving. Er zou geen rekening gehouden zijn met impact op de geestelijke gezondheid van de kinderen. De verantwoordelijkheid van de ouders zou niet ter zake doen. Stellen dat een zeer lang 'illegaal' verblijf niet als buitengewone omstandigheid kan aanzien worden, zou een negatie zijn van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het zou onjuist zijn dat verzoeker een vervalste identiteitskaart werd afgenomen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen duidelijk worden aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag tot een machtiging tot verblijf onontvankelijk is, omdat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen vanuit het land van herkomst. Er wordt ook afdoende toegelicht om welke redenen de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden weerhouden.

De bestreden beslissing stelt verzoekers derhalve in staat kennis te nemen van de motieven die ten grondslag liggen aan de vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden blijken en dit op een wijze dat zij op nuttige wijze de afweging kunnen maken of het zinvol is om deze beslissing in rechte aan te vechten, bijvoorbeeld omdat een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling zou zijn gegeven aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' voorzien in de wet. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. (RvV 9 december 2014, nr. 134.782)

Verzoekers leveren kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing, doch gaan eraan voorbij dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is over te gaan tot een herbeoordeling van de aanvraag.

Aangaande de kritiek inzake de instructie Turtelboom, kan worden opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet heeft gesteld dat de instructie van 26 maart 2009 werd vernietigd, doch dat ze integraal werd opgenomen in deze van 19 juli 2009, die wel werd vernietigd en dat bijgevolg de instructie niet meer van toepassing is. De criteria van de instructie van 26 maart 2009 werden overgenomen in deze van 19 juli 2009. Dit heeft de Raad reeds meermaals bevestigd, onder ander in het arrest met nummer 164.238 van 17 maart 2016.

Zij gaan eraan voorbij dat een omzendbrief geen plaats heeft in het Belgisch normenbestel (RvS 15 juli 2011, nr. 214.647, Verstraeten) en dat ze zich er niet op kunnen beroepen in de mate dat zij de erin opgenomen criteria dwingend wensen toegepast te zien, zoals in casu. Zij kunnen er niet aan voorbij gaan dat het aan hen toekomt om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Dat dit niet kan, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State omtrent de instructie van 19 juli 2009, waarin door de betrokken staatssecretaris criteria werden opgesomd voor het gegronde verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Die instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te

tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

M.b.t. de kritiek aangaande de instructies en omzendbrieven, kan verwezen worden naar het arrest met nr. 164.238 d.d. 17 maart 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin verzoekers' betoog reeds volledig werd weerlegd: “(…)”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam kon oordelen dat de instructie ingevolgd de vernietiging door de Raad van State niet meer van toepassing is. Hun betoog faalt in rechte.

Verzoekers verwijzen verder naar artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en stellen dat verwerende partij een onderzoek had moeten voeren op basis van dit artikel. Zij stellen dat zij op het daarin voorziene schrijnende geval had gewezen door de verwijzing naar hun prangende humanitaire situatie. De bestreden beslissing heeft nagelaten hierover te motiveren.

In de bestreden beslissing werd wel degelijk gemotiveerd over de verwijzing, in de aanvraag, naar de betrokken bepaling, stellende dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit, en dat deze geenszins oplegt dat een aanvraag waarin een vreemdeling zich zou steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, te alle tijde zou moeten ingewilligd worden.

Die bepaling luidt als volgt: “(…)” Uit deze bepaling kan, daargelaten de vraag of zij in casu rechtstreeks kan worden ingeroepen, inderdaad, in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet worden afgeleid dat een aanvraag waarin een vreemdeling zich steunt op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, te allen tijde moet worden ingewilligd. De verwerende partij kon dan ook terecht oordelen zoals zij heeft gedaan, en de aanvraag beoordelen in het licht van de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt inderdaad dat die bepaling vooral de verhouding viseert tussen afleveren van een toestemming tot verblijf en het al dan niet uitgevaardigde terugkeerbesluit. (cfr RvV 17 maart 2016, nr. 164.238)

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan als zou verwerende partij op onzorgvuldige, dan wel kennelijk onredelijke wijze hebben geoordeeld dat er in hun hoofde geen sprake is van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het land van herkomst zeer moeilijk, dan wel onmogelijk maken.

Zij stellen vervolgens dat de diverse motieven van de bestreden beslissing falen en verwijzen dienaangaande naar het gegeven dat er diende gemotiveerd te worden waarom uit de legale verblijfsperiode en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen worden geput. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat echter weldegelijk rekening werd gehouden met voormelde elementen.

Er wordt zodoende aangegeven dat verzoeker op 20 september 1999 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart van een burger van de Unie op basis van een vervalste Franse identiteitskaart die op 19 augustus 2004 werd ingetrokken door de Federale politie op de luchthaven en dat hij vervolgens na de weigering van een terugkeervisum op illegale wijze België weer is binnengereisd. Dergelijke motivering strookt met de stukken die zich bevinden in het administratief dossier en verzoeker betwist dit overigens niet. Verzoekers stellen enkel dat het niet klopt dat de Franse identiteitskaart zou zijn ingehouden door de Federale politie wegens valsheid, maar dit blijkt nochtans duidelijk uit het administratief dossier. Daar verzoeker zelf op illegale wijze is teruggekeerd naar België, is het geenszins kennelijk onredelijk van het bestuur om hiermee rekening te houden bij de beoordeling van een gunstmaatregel.

Verder wordt in de beslissing gemotiveerd dat de aangehaalde integratie een element ten gronde is die in deze fase niet behandeld wordt. Verzoekers hun betoog als zou hieromtrent niet gemotiveerd zijn faalt in feite. De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de

asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)". (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-ccce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekers apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

"(...) (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

"(...)" (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)

Verder wordt terecht gewezen op het gegeven dat verzoeker nog in 2014 bevolen werd om het grondgebied te verlaten. Er werd een termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek, waardoor de verantwoordelijkheid voor het geen gevolg geven aan die wettelijke verplichting, niet kan worden gelegd bij het bestuur. Bovendien kan uit illegaal verblijf geen rechten worden geput: "Voor zoveel als nodig bevestigt de Raad nogmaals dat uit een illegaal verblijf, wat overeenkomstig artikel 75 van de vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput." (RVV, arrest nr. 3302 van 29 oktober 2007).

Uit de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat rekening werd gehouden met de met het gegeven dat hun kinderen hier naar school gaan.

Immers, in de beslissing wordt duidelijk gesteld dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de scholing niet verkregen kan worden in het herkomstland en dat hun kinderen een gespecialiseerd onderwijs behoeven. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hieromtrent in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013 onder meer wat volgt:

"(...)"

Ook met betrekking tot de door verzoekers aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag werd afdoende gemotiveerd. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekers laat niet toe de door hen aangevoerde schendingen aan te tonen."

3.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In de bestreden beslissing wordt een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekers voeren in hun eerste middelenonderdeel aan dat de verweerder reeds op 10 januari 2012 de ontvankelijkheid aanvaard heeft van hun eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij citeren uit de thans voorliggende aanvraag van 25 januari 2016 en stellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet antwoordt op het argument dat de vorige aanvragen reeds ontvankelijk werden bevonden bij beslissing van 10 januari 2012 en dat nergens wordt gemotiveerd waarom nu een onontvankelijkheidsbeslissing dient te worden genomen.

De Raad stelt vast dat een kopie van de aanvraag van 25 januari 2016 zich in het administratief dossier bevindt. Hieruit blijkt dat de verzoekers in deze aanvraag een afzonderlijke argumentatie naar voor hebben gebracht met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekers stellen hieromtrent met name het volgende:

“2.2. Buitengewone omstandigheden

In verband met verzoeker heeft de Minister reeds de ontvankelijkheid aanvaard namelijk met de beslissingen over de vroegere aanvragen op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet van 10.01.2012.

Het kan thans niet ernstig gesteld worden dat waar de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker aanvaard werd in 2012 deze thans, nu verzoeker en zijn gezin nog langer verwijderd is van zijn land van herkomst waar de aanvraag zou dienen te geschieden in geval van onontvankelijkheid, niet zou aanvaard worden.

Dat derhalve reeds werd aangenomen dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoeker heeft reeds blijk gegeven van het bestaan van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om zijn regularisatie in België in te dienen.

Verzoeker doet beroep op het feit dat hij sedert de vroegere regularisatieaanvraag inmiddels bijkomend zes jaar in België verblijft. Het gezin heeft geen enkele band meer met Marokko.

Verzoekers beroepen zich bovendien op het feit dat A. schoolgaand is; zij zit ondertussen in het derde leerjaar op de Sint-Johannaschool en behaalt goede resultaten (stuk 13 tot en met 22). Van verzoekers verlangen dat zij haar aanvraag tot humanitaire regularisatie in Marokko indienen zou betekenen dat A. haar studies moet onderbreken. Dit zou leiden tot een schending van de artikelen 3 en 24 van het Kinderrechtenverdrag.

Dit zijn nieuwe elementen, gegevens en grondslagen voor de huidige aanvraag.”

Het blijkt dan ook dat de verzoekers zich bij het indienen van hun aanvraag van 25 januari 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in zeer grote mate hebben gesteund op het feit dat reeds op 10 januari 2012 werd beslist om hun vorige aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk te verklaren. Zij gaven tevens aan dat het niet ernstig zou zijn om de aanvraag thans, nu de verzoeker en zijn gezin nog langer verwijderd zijn van hun land van herkomst, onontvankelijk te verklaren.

Zoals de verzoekers terecht opmerken, wordt in de thans bestreden beslissing op geen enkele wijze op dit argument geantwoord terwijl dit in de aanvraag nochtans nadrukkelijk naar voor werd gebracht. De verweerder beperkt er zich toe aan te geven waarom de daarnaast aangevoerde buitengewone omstandigheden niet kunnen worden aanvaard en motiveert zelfs waarom de elementen, die in de aanvraag op duidelijke wijze werden aangebracht onder het hoofdstuk “gegrondheid van de aanvraag”, geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doch uit de geboden motieven blijkt geenszins waarom de verweerder thans anders beslist omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag dan in de beslissing van 10 januari 2012. Bijgevolg laten de motieven van de bestreden beslissing niet toe de redenen te kennen waarom het voornaamste argument van de verzoekers, dat er in wezen op neer komt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de aanvraag opnieuw ontvankelijk wordt verklaard zoals in de beslissing van 10 januari 2012 te meer daar de verzoekers nu nog zes jaar langer in België verblijven, niet werd aanvaard.

Hoewel de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, niet vereist dat de verweerder ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden, dient uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk impliciet of expliciet te blijken dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en moet uit de motivering kunnen worden afgeleid waarom deze argumenten niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653).

Een schending van de motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, is bijgevolg aangetoond.

Het eerste middelenonderdeel, waarop de verweerder in de nota met opmerkingen overigens niet concreet repliceert, is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van

artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE